

Joan Miquel Oliver, ciclista rimador

Desvetllem un fragment de la conversa del músic amb l'escriptor Sebastià Alzamora, portada de l'Enderrock de juliol

Joan Miquel Oliver | Michal Novak

Retrobar-se amb **Joan Miquel Oliver** sempre és una excel·lent oportunitat d'aprendre sense esforç un munt de coses interessants i útils. En un matí rutilant de primavera, aquí l'autor d'*Atlantis* (Sony Music, 2017) disserta amb Sebastià Alzamora sobre la seva manera d'entendre i de treballar la música, però també sobre un seguit d'assumptes que, n'estem segurs, han de captivar l'atenció i l'interès del lector. Podeu llegir la conversa completa a l'Enderrock de juliol (<http://www.enderrock.cat/quiosc/exemplar/459>).

Sobre enginyeria (de so) i les belles arts

Del sostre de l'estudi penja una mena de boia pintada de blanc i vermell, punxada per una vara metàl·lica que no és més que un tros de peu de micro: el blanc i el vermell de la boia, que queda a l'alçada d'una persona d'estatura diguem-ne estàndard, eviten que un visitant badoc pugui ensopegar-hi. Al terra, una passa al davant, hi ha una altra estructura metàl·lica que es plega i es desplega. ?Això és un micro XY?, explica Joan Miquel Oliver al visitant, que sóc jo. I em fa notar els panells de suro que pengen de les parets: ?En dic orelles d'elefant, són amortidors acústics?. Es tracta d'enginyers que construeix ell mateix: ?Ses orelles d'elefants són trampes per amortir es greus, i amb ells i amb so micro XY puc captar una imatge sonora de s'estudi?. Una imatge sonora. ?Clar, té a veure amb sa distància sonora. Si me col·loc en un punt o en un altre de s'estudi obtenc un so diferent, i això ho capt amb so micro XY.?

Sobre la identitat d'un català de Mallorca

?Es hípters en si mateixos no són es problema, però allà on arriben ells, sa gentrificació ve al darrere?.

I comentem com ha canviat el centre de Palma, en els últims quatre anys: ?Totes aquestes botigues que posen són iguals que ses que hi ha a s'aeroport, es guiris deuen pensar que tot és un decorat?. Na Ceci ve de nedar i la sal li pica a la pell. ?Però això és molt bo!?, exclama en **Joan Miquel**. Ella és extremenya però parla amb un català impecable, i s'acomiada perquè ha d'anar a preparar coses per viatjar cap a Madrid i després a Extremadura.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=20vdHUvPDs0>

Sobre consonàncies i dissonàncies, i sobre natura i cultura

Suposo que no és exagerat -si de cas només una mica cursi- apuntar que en **Joan Miquel** és un enamorat del so. Em torna a parlar de sons, de com es combinen entre ells, de com ens fan un o un altre efecte. ?Consonància i dissonància, a n'es final se tracta sempre del mateix. Per això no pens mai en estils musicals, jo componc, i no m'atur a dir això és pop, o això és tal i això és qual... Sa ?Rumba del temps' l'he titulat així perquè m'agrada tractar per rumba una cosa tan bèstia com es temps, i perquè a lo que més s'assembla és a una rumba... No sé si m'entens, jo som un compositor i componc música, no faig estils.?

Sobre cares de ceràmica per les cantonades

Com tothom, es pregunta què passarà a Catalunya en els propers mesos. Mentre parlàvem no podíem saber que al cap de quatre mesos exactes se celebraria el referèndum, però sí que seran mesos calents, literalment i en tots els sentits. ?Podran suspendre s'autonomia, podran fins i tot detenir Puigdemont i es govern, podran precintar col-legis, segrestar urnes o esqueixar paparetes... però i què? -reflexiona-. Això no ho aturaran, no ho podran aturar. Com? Fent es ridícul davant de tot el món??.